

LIST VŠECH OBYVATEL HANSPAULKY A BABY
ČTENÍ O DNEŠKU I O DOBÁCH MINULÝCH

HANSPAULKA

VYDÁVÁ TĚLOCVIČNÁ JEDNOTA SOKOL A ZÁKLADNÍ ŠKOLA HANSPAULKA

CO?
NAJDETE
UVNITŘ

Restaurace na Pískách - Houtyš ■ 50 let skauti
Javor ■ 50 let Malé kopané ■ Lucie Dvořáková
■ Ukrajina na Hanspaulce ■ Ze Sokola ■ Ze školy
■ Od sv. Matěje ■ Aktuality ■ Informace

2/2022

25. ročník

Z D A R M A

Restaurace NA PÍSKÁCH resp. U Tyšerů, resp. HOUTYŠ

Dům na rohu ulice Krocínovské a Na Hanspaulce dali postavit v r. 1927 manželé Leopoldine a Jaroslav Peštovi. Ihned po kolaudaci budovy byl v suterénu domu zahájen provoz restaurace Na Pískách.

Koncese hostinská a výčepnická byla udělena majitelce, paní Leopoldine Peštové. Ta uzavřela dne 11. 8.1928 Smlouvu pachtýřskou s manželi Annou a Janem Denkovými na provozování živnosti hostinské na dobu šesti let. Pan Denk čepoval pivo z Prvního Pražského měšťanského pivovaru se sídlem v Holešovicích, později uzavřel smlouvu s Parostrojním pivovarem právovarečného měšťanstva ve Strakonících. Na čepu bylo pivo „obyčejné desetistupňové“, dvanáctka světlá a černá. Restaurace brzo přilákala klientelu z vnitřní Prahy, posezení na letní terase s vyhlídkou na Hradčany bylo krásným cílem nedělních výletů do Šárky.

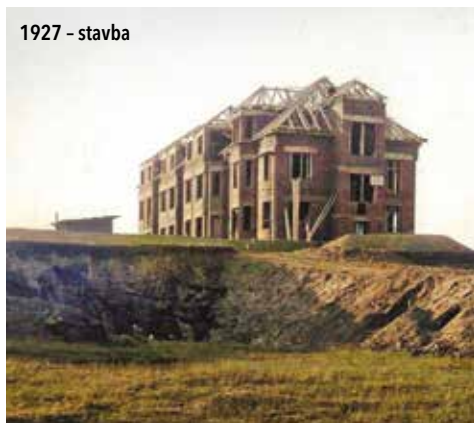
Majitelé domu se v roce 1933 rozhodli, že provedou rekonstrukci. Venkovní terasu zastřešili a zbudovali tzv. „zasklenou terasu“ o ploše 100 m² (dnes

1928 - restaurace Na Pískách

Lékárna Hanspaulka). V té době již manželé Denkovi ukončili svůj nájemní vztah a restauraci převzali manželé Anna a Alexander Tyšerovi. Smlouva pachtýřská byla uzavřena dne 20. 12. 1933. Součástí pronájmu byl služební byt o dvou pokojích a kuchyni v podkroví domu plus garáž pod zasklenou terasou. Všechny prostory byly vybaveny domácím telefonem, aby žádný host nečekal dlouho na obsluhu. Manželé Tyšerovi byli profesionálové ve svém oboru, hospoda doslova praskala ve švech. Podle dochovaných účetních dokladů dokázal pan Tyšer vyčepovat až 550 hl (tj. 110 000 půllitrů) piva ročně. Na čepu bylo pivo dvanáctistupňové Plzeňský Prazdroj, pivo černé a pivo „obyčejné desetistupňové“ z pivovaru na Smíchově. Paní Anna Tyšerová byla vyhlášená kuchařka. Již při čtení jídelních lístků se hostům sbíhaly sliny. Každý den byla v nabídce specialita ze zvěřiny a další delikatesy. V sále zasklené terasy se v neděli hrálo na klavír, pánové se scházeli na kulečnická a karetňní hry, v restauraci se pořádaly svatební hostiny a bankety. Scházela se zde

1927 - stavba

1933 - přístavba sálu a verandy

vybraná prvorepubliková společnost. Svá setkání zde pořádaly nejrůznější spolky a sdružení – Jednota Sokolská, Česká myslivecká jednota, kulturní sdružení Hanspaulský mužský pěvecký oktet, sportovní kluby a další. Manželé Anna

a Alexander Tyšerovi měli původní pachtýřskou smlouvu uzavřenu na dobu určitou 6 let. Věhlas restaurace „U Tyšerů“ a především dobré vztahy mezi nájemci a pronajímateli se zasloužily o prodloužení smlouvy na další roky.

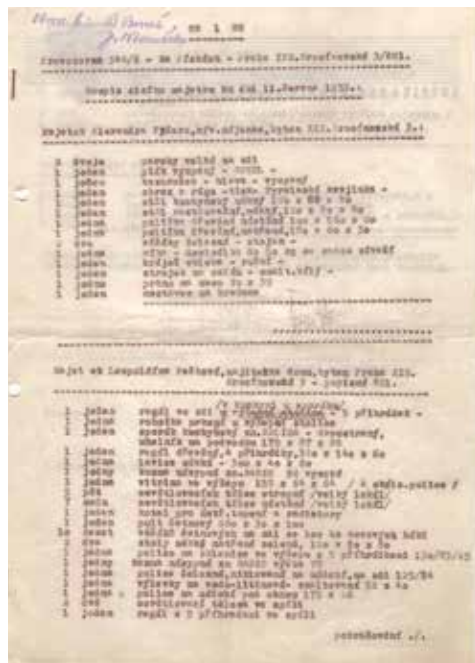

Na fotografii sousedů z Hanspaulky v sále hostince je pan A. Tyšer (první zleva) v bílém plášti hned vedle majitele domu pana J. Pešty se slaměným kloboukem na hlavě.

Smlouva pachtýřská

Pan Alexander Tyšer dokázal restauraci provozovat i poté, co ovdověl. V období protektorátu a v dobách nouze za druhé světové války, kdy prodej potravin byl regulován, omezil pan Tyšer provoz pouze na výčep. Po válce provozoval restauraci až do roku 1953. S nástupem komunistického režimu byla restaurace nuceně převzata národním správcem. Viz soupis zabaveného movitého majetku z 11.6.1953 (včetně vyčpaného SOKOLA na zdi...). Ze zasklené hostinské terasy si komunisti udělali schůzovní prostory, agitační středisko Národní fronty, v kuchyni se přestalo vařit a za výčepem v suterénu se střídali jeden amatér za druhým. Provoz převzal národní podnik Restaurace a jídelny Praha 6. Pivo točili policajti, řidiči autobusů a trafikanti na penzi. Jedna „odpovědná vedoucí“ si udělala v kuchyni

Zabavený inventář

přádelnu a přímo v lokále mezi hosty sušila své spodní prádlo.

Kolem roku 1975 zavál do hostince „nový svěží vítr“. S příchodem výčepního pana Miloše Řebíčka se do hostince začali vracet hosté. Byli to převážně mladí lidé, muzikanti, literáti a výtvarní umělci,

Intériér zasklené verandy

Staropramen Praždroj		Restaurace Na Pískách Dejvice Dne 19/9 1935 Hanspaulka 801				Telefon 734-25	
Studená jídla:	Kč. h.	Hotová jídla:	Kč. h.	Minutky:	Kč. h.	Sýry:	Kč. h.
Vepřová s oct. křenem	2 -	Polévka:		Postupná na mléč. omáčku	7 -	Ementál, kucha	2 -
Šunka s plávkou	3 -	Přísada:		Řezy na papriku, křenem	6 -	Selátový	3 -
Libanýj salám	0 -	píva splošná	1 -	Chruvový pečený	3 -	Litavský	1 -
Praždřoj sýřen	2 -	hruš. jablka usol.	1 -	na la-much		Krnický	2 -
Tatarské a cibulí		Zeleno oborán				Kompoty:	
Tatarské pečeno		1/2. Barančí sátek 10-14	6 -			Jarní smáčaný	5 -
Mouchniky:		Chajje na mléč. omá.	1 -	Refilová a rybní	10 -	Bramborový	3 -
Palacinky		Řezek letoun. s ob. salát	7 -	Sladiny s drah. ovocem	7 -	Jablkový	
Trhanec		Uprávně sard. role a omá.	7 -	Komá hub. a bramb.	5 -	Švestkový	
Omáčka pšeni.						Zeleniny:	
Michala vejce						Uraš	
Saláty:						Kapusta	
Dřívový						Špenát	
Háčekový						Ořech a máslem	
Háčekový se smetánou						Květák a máslem	
Bramborový							
Celerový							
Durka							

Svatošní hostiny a bankety se vkrasné a levně vypravují ALEX TYŠER, restaurátor

Jídelní lístek

studenti a později také signatáři Charty 77. Scházela se zde budoucí elita národa. Hostinec opět praskal ve švech, k hudebním produkcím se několikrát v týdnu scházeli přátelé z celého okolí.

Věhlas tohoto hudebního klubu se rozšířil i za hranice Prahy. Zkratkou názvu Hostinec u Tyšerů získal klub přezdívku HOUTYŠ během několika minut u piva na zídce před hostincem při diskusi budoucích hráčů Hanspaulské fotbalové ligy, a pro svoji jednoduchost a výstižnost se ujala pro fotbalový klub i hostinec. Ve stejném duchu byl hostinec provozován až do roku 1990.

S pádem komunismu skončila doba undergroundu, doba, kdy pivo stálo 1,70 Kčs, skončila doba nesvobody, skončil i provoz undergroundové hospody, který byl ukončen dne 16. 7. 1990. Společnost z hostince se přestěhovala ze suterénního

undergroundu až do nejvyšších pater pomyslného mrakodrapu umění a společenských hodnot. A tam právem patří!

Zdevastované prostory, které v roce 1990 opustil Národní výbor a Raj Praha 6, dědicové původních vlastníků kompletně zrekonstruovali. K původnímu účelu se již prostory restaurace nevrátily.

Dnes je v prostorách agitačního střediska Lékárna Hanspaulka a další prostory jsou užívány pro administrativu.

Na domě, kde sídlila legendární restaurace U Tyšerů (Na Hanspaulce 33, Praha 6) byla dne 15. 9. 2013 slavnostně odhalena pamětní deska. Při té příležitosti se podařilo uspořádat koncert pod širým nebem, na kterém (kromě Beatles) zahráli snad všichni muzikanti z HOUTYŠE.

Honza Beránek
(fotodokumentace z archivu PhMr. Jaroslavy Beránkové)

Skautské středisko Javor - 50 let

Když se 3. dubna 1971 vydalo šest chlapců a dva vedoucí na výlet na Jenerálku a do Nebušic, nikdo z nich netušil, že zakládají skautský oddíl, který bude na Hanspaulce bez přestávky činný dalších padesát let.

Oslavy padesáti let skautského střediska Javor se konaly 14. května v Sokolovně, kde díky laskavému přístupu sokolů máme už od devadesátých let svou klubovnu. Jen do klubovny bychom se ale nevešli, oslavy probíhaly v celé sokolovně a podle nedokonalého sčítání ve vchodu prošlo ten den sokolovnou více než 250 lidí.

Před sokolovnou stálo tee-pee, uvnitř probíhalo čtení z historie střediska, promítaly se filmy, konala se prohlídka klubovny, dokonce jsme měli i módní přehlídku toho „co se tehdy ve skautu nosilo“ a hlavně se setkávali ti, co spolu měli možnost leccos zažít. Oslavy probíhaly celý den, mezi dospělými se pohybovaly děti se současných oddílů.

1989 - chlapecký tábor

Celá historie skautského střediska Javor je s hanspaulským Sokolem propojená. Řada prvních vedoucích nebo jejich pomocníků byli současně cvičitelé v Sokole. Mnoho let platilo, že každý kluk, který chodí do oddílu musí také chodit cvičit do Sokola. Bylo to tak dobré – na určitou úroveň tělesné zdatnosti se dalo na výpravách a táborech spolehnout. Oddíl se původně jmenoval Oddíl pobytu v přírodě, oficiálně pak Turistický oddíl mládeže. Název skauting se nesměl používat, ale činnost skautská byla, navíc jsme přidali mnohé z hnutí lesní moudrosti ohledně pobytu v přírodě. Během roku probíhaly každý týden schůzky, každý měsíc se jezdilo na jedno- i vícedenní výpravy, každý rok v létě se pořádal třítydenní tábor.

Za padesát let se původně čistě chlapecký oddíl změnil. Rozrostl se, a jak nejstarší členové dětský oddíl opouštěli, vznikl oddíl starších (dnes zvaný Medvědi). Vznikl paralelní oddíl děvčat. Na táborech byly pak vedle sebe tábory dva – chlapecký a dívčí. Časem přibyl ještě oddíl nejmenších dětí z první a druhé třídy zvaný Lvičata.

Chlapecký a dívčí oddíly fungovaly těsně vedle sebe, některé akce byly zvlášť, jiné společné. V přechodné době nedostatku

děti se logicky oba oddíly sloučily v jeden smíšený, tedy koedukovaný oddíl, a tak už to zůstalo.

V současné době se skautské středisko Javor skládá ze dvou smíšených (koedukovaných) dětských oddílů a oddílu odrostlých starších, kteří dětským oddílům pomáhají, mají ale i svou samostatnou činnost. Už dávno je zase dětí dost, až moc, někdy musíme zájemce, ač neradi, odmítat. Činnost se vyvinula s dobou, ale kostra zůstala beze změny: schůzky, výlety, tábor, systém výchovy postavený na skautském družinovém systému, kdy ti starší v družinách učí mladší.

Na tábory jezdíme pohromadě. A tak i když činnost jednotlivých oddílů je rozdílná, můžeme si pomáhat a částečně být spolu.

V Praze je hodně skautských středisek, náš Javor patří mezi ty menší. Ale dlouhou historií, jedním místem a určitou tradicí, kdy mnoho bývalých členů „vlastně z Javoru nikdy úplně neodešlo“ a jsou ochotní pomoci, vzniklo cenné společenství. Řada bývalých členů má své děti v oddílech a kruh se tím uzavírá.

Za padesát let prošlo naším střediskem mnoho dětí, dnes dávno už dospělých lidí, a tak proběhlé oslavy byly docela veliké.

Největší díl slávy ale patří našim vedoucím. Minulým, hlavně ale těm současným. Děkujeme jim moc, že oddíly dál vedou, že to ani v nelehkých chvílích nevzdávají. My odrostlejší jim sice občas pomůžeme, hlavní tíha ale zůstává na nich. Kvalifikace skautského vůdce je dnes v Junáku jasně definovaná povinnými vůdcovskými zkouškami, a tak i po této stránce „to není jen tak“.

Nepřetržitá činnost vyžaduje stále úsilí a za padesát let toho skautské středisko mnoho zažilo. Tábor jsme měli na různých místech v Čechách – nejvíce na západě Čech, ale i v Jizerských horách, na Vysočině, na Horní Vltavici, letos pojedeme k Nežárce. Naše nucené stěhování a hledání klubovny na Hanspaulce by vydalo na samostatný článek. Stejně tak neúnavné shánění možných a vhodných míst pro letní tábor.

Děkujeme všem těm, kteří nám fandí, stojí při nás a je-li třeba, pomohou. I díky nim se naše skautské oddíly pro děti po celou dobu plnou různých změn udržely.

Klubovnu máme snad i do budoucna díky sokolům jistou – díky jim! Co nám chybí, je mít své jisté místo k pořádání letních táborů. Sehnat dnes dobré místo k třítydennímu táboření dětí je čím dál tím těžší. Tak kdybyste o nějakém věděli, dejte nám vědět!

**Za skautské středisko Javor
MUDr. Tomáš Kluh**

50 let Hanspaulské ligy malé kopané (1972-2022)

Malá kopaná, resp. malý fotbal, je druh míčového sportu, který je velmi oblíben prakticky po celém světě. Oproti klasické kopané se hraje na menších hřištích po kratší dobu a týmy mají na hřišti brankáře a 5 hráčů, kteří mohou libovolně střídat. U nás se soutěže v malé kopané hrají od počátku 70. let (1971 Olomouc, 1972 Hanspaulka). Od roku 2015 se hraje Superliga malého fotbalu jako vrcholná celostátní soutěž ČR.

AC Fišerka

V sedmdesátých létech minulého století se bývalí žáci základní školy v Sušické ulici dvakrát zasloužili o významné zviditelnění Hanspaulky a o její širší věhlas. Vedle známého hanspaulského hudebně-literárního hnutí to byla především Hanspaulská liga malé kopané, založená a zahájená na jaře 1972, která se postupem času stala fenoménem tohoto sportu a jejíž nejlepší hráči léta tvoří základ reprezentačního mužstva České republiky, které patří k nejlepším na světě a které se stalo v roce 2017 mistry světa v malém fotbale a o rok později i mistry Evropy!

Od meziuličních soubojů lokálních part na tehdy četných nezastavěných parcelách se brzy dospělo k plošnému srovnávání úrovně jednotlivých uličních týmů (Spartak Míčanka, 1.FC Baba 1970, AC Fišerka, Pečkaři, FC Kodymka atp.), v tehdejší Pečkárně (školní zahrada a veřejný park, dnes pozemek bývalého hotelu Praha) a pak nejčastěji na malém hřišti Na Zavadilce (dnes zástavba). Postupem času přibývalo týmů s místními i světovými názvy mezinárodního fotbalu (Chelsea, Inter, Peňarol aj.) a turnajů, jejichž četnost rostla, se účastnilo i přes 10 týmů po 4 hráčích v poli. Hrál se stále častěji, přijížděli i mimohanspaulští soupeři a začínaly se objevovat i originální názvy týmů (velmi

Brankář ve střehu

Chelsea Hanspaulka

bohatý a zábavný příklad lidové tvořivosti), a tak jednoho dne nadšený organizátor Jirka Sedláček přišel s myšlenkou celosezónní pravidelné soutěže s pevnými termíny a jednotnými pravidly, která se – i přes skutečnost, že značná část hrála závodně velký fotbal za místní kluby – velmi dobře ujala a rychle narůstala, protože „Hanspaulku“ prostě chtěl hrát každý...

První ročník se hrál v květnu a červnu 1972 na školním hřišti ZŠ Dlouhý Lán a zúčastnilo se jej osm mužstev s výsledným pořadím: 1. Chelsea Hanspaulka, 2. SaHos Dlouhý Lán, 3: AC Fišerka, 4. Spartak Praha Míčanka, 5. SK Palouk Dejvice, 6. FC Baba 1970, 7. FC Pigs Arabská, 8. CAHA Kotlářka. Na podzim téhož roku se na stejném hřišti hrál i druhý ročník, již s 10 týmy, který opět vyhráli kluci z Chelsea před novým týmem Estudiantes Liboc. Vyjmenovat jen klíčové hráče je obtížné a patrně na mnohé zapomenáme (Honza Skalský, Láďa Balabán, Michal

a Aljoša Honetschlägerové, Fanda, Joska a Jarda Eliášové, Míla Zikmund, Luboš Štěpaník, Pavel Mošna, Tomáš Holeček, Petr

Voda na hřišti

Zavádilka fotbal SPM - Hustoles
(Máchal, Brožek, Novák, Müller)

Čunát, Michal a Aleš Botlíkové, Jirka Sedláček, Pepa Nečas, Jarda Müller, Allan Kheil, Honza Lidmila, Mirek a Honza Pyšvejcové, Vráta Novák, Karel Máchal a další absolventi základní školy v Sušické ulici.

Hřiště za školou na Dlouhém Lánu bylo atypické, větší a umožňovalo dobrou hru šestic (5 hráčů v poli + brankář) a stalo se vzorem pro nové svépomocí vybudované hřiště na rohu ulic Na Kodymce/Na Špitálce. Pod názvem „nová Zavádilka“ se stalo hlavním hřištěm Hanspaulské ligy a sloužilo velmi dobře celá léta, než se obtěžovaným sousedům podařilo prosadit přesun hřiště o pár desítek metrů níže do jakéhosi dolíku, odkud hráči tolik nerušili. Dolní hřiště ovšem nebylo ani zdaleka tak kvalitní, navíc jímalo vodu a tím trpěla úroveň hry. Dnes jsou obě hřiště dávno zarostlá a plochy jsou součástí místní zeleně, zatím ještě sloužící k procházkám a venčení psů. Hanspaulská liga se hraje všude možné po celé Praze a okolí v několika kategoriích – hřišt, týmů a hráčů je bezpočet (detaily na

webu Pražského svazu malého fotbalu ev. Asociace malého fotbalu ČR).

Zatímco ligu začínalo 8 týmů, o 5 let později jich bylo již 45, v roce 1980 hrálo 96 týmů a v roce 1982 již 156! Dodnes prošlo Hanspaulskou ligou celkem 3083 týmů! Vezmeme-li v úvahu v průměru 10-15 hráčů v týmu (u délehrajičích týmů je to ale mnohem více), dostáváme se k odhadu 40-50.000 hráčů...

Z malé lokální soutěže, hrané vlastně načerno (žádná organizace tehdy soutěž nechtěla, Pražský fotbalový svaz dokonce dělal problémy), vyrostl gigant, který se stal vzorem pro obdobné soutěže po celé zemi a světě. Zakladatel Jiří Sedláček, který vedl soutěže celá léta ve velmi improvizovaných podmínkách, se v posledních dekáдах již o ligu nestaral – ta je nyní vedena profesionálně. Za zásluhy byl před 5 lety uveden do síně slávy Asociace malého fotbalu ČR. Nejsem sám, kdo si myslí, že by měl mít u hřiště Zavádilka pomník.

(jam)

Lucie Dvořáková

Ježibaba na koloběžce, Nesedejte na ježka, Modrá hodina, Jak žijí oblázky, Co se stalo v neděli, Kuňky z žabí tůňky. Takto různorodé jsou názvy jen několika z dětských knih (autoři Jiří Žáček, Michal Černík, Alžběta Dvořáková, Ljuba Štíplová, Václav Čtvrtek), kterým vtiskla nezaměnitelnou výtvarnou podobu významná česká ilustrátorka a výtvarnice Lucie Dvořáková. Její charakteristické jemné a křehké ilustrace oslovují svou poetikou nejen nejmenší děti, pro které maluje nejčastěji. Oblíbili si je i rodiče a prarodiče, kteří s dětmi tráví první společné chvíle nad knížkami. Fantazie ilustrátorky je nesmírná. Není se co divit, Lucie Dvořáková vyrůstala v krásném prostředí, plném tajuplných zákoutí, které je pro spokojené dětství a rozvoj fantazie jako dělané. Ano, na Hanspaulce.

Kde jste jako dítě trávila nejvíce času?

Moji prarodiče s mým tatínkem bydleli od roku 1935 v ulici Na Pískách. Později, po svatbě mých rodičů, se všichni přestěhovali na samotný okraj Šárky – do posledního domu v ulici Na Pahoubce. Vlastně skoro do lesa. Pamatuji se, že celá činžovní vila na mě tehdy působila jako strašidelný dům. Obzvlášť výpravy na půdu nebo do sklepa byly děsivé. Nepřekvapilo by mě, kdybych na chodbě potkala čarodějnici. Byt jsme ale měli krásný – prostorný, s velkou terasou a s výhledem na protější svah Šáreckého údolí. Slepá ulice byla ideálním místem na hraní. S ostatními dětmi jsem tady lítala, jezdila na kole, aniž by se rodiče museli strachovat, že nás srazí auto. V trnkových keřích jsme měly docela rozsáhlý labyrint tajných chodeb, kam se nikdo dospělý nedostal.

Čtvrť vašeho dětství ovšem doznala značných změn...

Život v téhle malé pražské čtvrti byl tehdy odlišný nejen od dnešního, ale i od tehdejšího „městského“. Hanspaulka byla malým světem, který existoval sám pro sebe. Do mého dětského světa velkoměsto pod kopcem neproniklo. Čtvrť byla plná krámků a kypěla životem. Moje babička používala prvorepublikové názvy. Na Pískách byly potraviny Odkolek, prodejna Meinl s krásnými původními mahagonovými regály, o dva domy dál knihkupectví a nedaleko hned dvě prodejny s ovocem a zeleninou. V místech bývalé pizzerie se prodávalo galanterní zboží, naproti stála cukrárna U Kubánků, mandl, a dokonce i rybárna a také můj nejmilější obchod – papírnictví. Běžné věci tu člověk snadno obstaral, nebylo zapotřebí Hanspaulku vůbec opouštět.

Z knihy *Ježibaba na koloběžce*, Jiří Kahoun, Euromedia 2015

Ale i na výlety do „světa“ samozřejmě občas došlo. Například cesta do kina na Bořislavku představovala téměř dobrodružný a trochu i slavnostní zážitek. Na Bořislavce byla také prodejna skla a porcelánu, věci v hanspaulských výlohách nevidaných. Cesta na Letnou byla opravdovou cestou do města.

Když si vzpomenete na základní školu, co se vám vybaví?

Kupodivu žádné učení, ale hrušky a zahrada. V době, kdy dozrávaly hrušky v aleji v ulici Na Hanspaulce, byla cesta do školy i ze školy pro děvčata výzvou. Kluci totiž sbírali spadané zahnívající hrušky a gusem je po nás házeli. V místech bývalé zahrady hotelu Praha byly kromě parku, kde se po večerech scházela místní mládež, také školní pozemky. Tam jsme pěstovali, okopávali, pleli a také sklízeli zeleninu, která končila ve školní jídelně. Bohužel se to vůbec neprojevovalo na barvě ani chuti výsledných pokrmů.

Máte nějaké oblíbené místo?

Ano, lesní pěšinu. V lese mezi ulicí Na Pahoubce a Na Černé hoře. Hráli jsme si tam jako děti na Indiány. Borový les, celá scenerie totiž připomíná krajinu z Vinnetoua, na kterého jsme chodili na Bořislavku do kina.

Jak vnímáte rozdíl mezi vaší „starou Hanspaulkou“ a dnešní čtvrtí?

Co mě přímo bije do očí, je prázdnota. Místa, kde to dříve kypělo životem, jsou nyní bez lidí, prázdná. Jako by všichni žili jen za ploty a brankami svých domů... Je to smutné, ale pořád sem moc ráda chodím se svými vnučkami na dětské hřiště.

Ilustrujete knížky pro děti. Jaké knihy v dětství nejvíce ovlivnily vás?

Pamatuji se, jak mě fascinovaly ilustrace Vladimíra Fuky. Především ty, které se objevily v knížce *V sedmém nebi*. Byl to

Z knihy *Bubáček a Myšošlap*,
Daniela Krolupperová, Albatros 2021

vlastně soubor žertů, vtípků a nonsensů Jiřího Koláře. Kresby byly velmi jednoduché, lapidární, vůbec ne popisné, jako dítě mě to fascinovalo. Je zajímavé, že právě tato kniha stejně zaujala i moje vlastní děti. Taky si ji v určitém věku pořád prohlížely. Milovala jsem Čaroděje ze země Oz se snovými ilustracemi Arnošta Karáska. Myslím, že právě jeho práce, které se pohybují mezi Chagallem a Paulem Klee, mě přivedly k touze stát se ilustrátorkou. Obdivovala jsem také knížky s ilustracemi výjimečné ilustrátorky Evy Bednářové.

Jaké knihy pro dospělé máte ráda?

Co právě čtete?

Obvykle mívám rozečteno několik knížek najednou a čtu je postupně podle nálady. Oblíbila jsem si české spisovatelky, moc se mi líbila sbírka povídek od Bianky Bellové s názvem *Tyhle fragmenty*.

Dopisy k narozeninám od Teda Hughese si čtu, když si chci udělat radost. Jsou to básně v próze, pokaždé si přečtu kousek, je to jako kdybych si pouštěla hudbu. Ted Hughes byl manželem americké básnířky Silvie Plathové, která zemřela velmi mladá. Třicet let jí psal vzkazy, básně v próze, vyznání. Zároveň čtu také *Století Mannových*, knihu věnovanou rodině těchto významných spisovatelů. Ale ukazuje se, že spíše než o vyprávěný příběh, se jedná o odbornější text, který přibližuje historický kontext života těchto umělců, takže se knihou zatím prokousávám.

Lucie Dvořáková (1959) vystudovala Střední výtvarnou školu Václava Hollara a Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze, ateliér filmové a televizní grafiky (u Miloslava Jágra).

Věnuje se ilustrování dětských knih, animovanému filmu a spolupracuje s Českou televizí na výtvarných řešeních dětských pořadů. Pravidelně ilustruje dětské knížky pro nakladatelství Albatros, Mladá fronta, Pikola, Portál, Fragment, Brio, Meander, Políčko. Pracovala také pro japonské nakladatelství Fukuinkan Shoten Publishers.

Zúčastňuje se výstav ilustrací v České republice a mezinárodních přehlídek ilustrační tvorby v zahraničí v Japonsku, Chorvatsku, Itálii, Jižní Koreji, Finsku a Bienále ilustrací v Bratislavě.

Za svoji práci získala řadu ocenění. Zlatou stuhu, cenu pro ilustrátory dětských knih, v letech 1995, 1996, 2003 a 2007. Ilustrace ke knize *Staré řecké báje a pověsti* byly oceněny Výroční cenou nakladatelství Albatros v roce 2000. Za ilustrace ke knize *Pohádky ze středověku* získala v roce 2013 ocenění na mezinárodní přehlídce Namibook v Jižní Koreji.

Daniela Krolupperová

Ukrajina na Hanspaulce

Když vystoupíte na zastávce U Matěje a půjdete mezi restaurací U Matěje a farou sv. Matěje a dále nahoru ulicí k Matěji, dojdete ke kostelu sv. Matěje. Kdybychom měli určit den, kdy slaví svůj svátek Hanspaulka, možná by to mohlo být právě na sv. Matěje, tedy 24. 2. Ale tento rok jsme se právě v tento den i my na Hanspaulce probudili do úplně jiného světa.

Po počátečním šoku, kdy každý konsternovaně sledoval televizní zpravodajství, bylo jasné, že je potřeba zmobilizovat covidem už dost opotřebovanou vůli, zhodnotit své zdroje a pomoci tak, aby naši ukrajínští přátelé mohli být co nejdříve samostatní a žilo se nám tady všem dobře.

Už po několika dnech spousta domů otevřela své dveře nově přichozím sousedům, kteří sami nevěděli, co se to děje a jak dlouho to bude trvat. Přes sociální sítě se sdílely kontakty, rady, informace a dohazovaly se pracovní příležitosti.

Vznikla FB skupina propojující rodiny, které ukrajinské uprchlíky ubytovaly. Nabídka na vybavení nových domovů promptně předbíhala poptávku. Sousedská sbírka oblečení, hraček a školních potřeb zaplnila celou jednu místnost a do 14 dnů byly všechny věci tam, kde byly potřeba. Základní škola Hanspaulka, která už tak praská ve švech, nabídla odpolední zájmové kroužky a kurzy češtiny. Sokol vyčlenil hodiny, kdy si mohou zájemci zdarma přijít zacvičit. Dobrovolníci vylepovali plakátky s informacemi mj. o existenci komunitního centra pro UA uprchlíky u sv. Vojtěcha v Dejvích. Své prostory nabídla také místní fara u sv. Matěje. Projekt šitý po nocích na koleni si převzala pod svá křídla Charita České republiky a vzniklo zde jedno z prvních adaptačních center pro děti – Slunečnice. A naše hanspaulská Slunečnice, se jmenuje „U Matěje“, jak jinak. Spolu s ní rozkvetly i místní ukrajinské děti, kterým jsou Hanspaulka a přilehlé okolí nyní domovem.

Svatý Matěj na nás může být hrdý.

Mariana Zacharová

Adaptační skupina Slunečnice u sv. Matěje

Příběhy našich sousedů i letos

Žáci a žákyně osmých a devátých tříd naší školy se pravidelně účastní vzdělávacího projektu neziskové organizace Post Bellum - Příběhy našich sousedů. Cílem je uchovat vzpomínky na děje minulé, které by jinak upadly v zapomnění. Úkolem dětí je objevit pamětníka se zajímavým příběhem, vyptat se ho na jeho zážitky, jeho vzpomínky natočit, digitalizovat fotografie, v archivech vyhledat dokumenty a vytvořit rozhlasovou, televizní nebo psanou reportáž či dokument.

V tomto školním roce se projektu Příběhy našich sousedů zúčastnil tým dívek z 8. C ve složení Anastasia Bird, Eliška Knapová, Madeleine Nessmith, Sofie Tajblová a Kateřina Tocháčková.

Dívky zpracovávaly vyprávění pana architekta Václava Aulického, který je autorem mnoha technických staveb, mimo jiné i televizního vysílače na Žižkově.

Vítězný tým

Celý projekt začal v září výběrem vhodného pamětníka, pokračoval přípravou týmu z hlediska technického – jak natočit pamětníka, práce s kamerou a diktafonem, ale i z hlediska historického – stručný přehled dějin 20. století, aby si dívky uměly vyprávění pamětníka spojit s tzv. “velkými” dějinami. Dále je čekalo samotné natáčení s pamětníkem na audio i video záznam. Veškerý materiál pak zpracovaly a výstupem z vyprávění pana Aulického je film, životopis a úniková hra. Všechny výstupy jsou uloženy na <https://www.pribehynasichsousedu.cz/praha-6/praha-6-2021-2022/aulicky-ing-arch-vac-lav/>

9. března 2022 se konala závěrečná prezentace projektu a naše dívky, v konkurenci dalších 11 týmů ze škol Prahy 6, obsadily 1. místo. Všechny měly velkou radost a škola je na své svěřenkyně náležitě pyšná.

Barbora Tocháčková

Sokol Hanspaulka zase „JEDE“ na plno

Hanspaulský čtyřlístek v neděli 30. ledna byl první počín, který jsme mohli v letošním roce uskutečnit. Letos se konal již po sedmé. Dosud však byl jen pro děti z naší jednoty. Na šestém ročníku (2020) trenérky a rozhodčí z jiných organizací projeví zájem se této soutěže zúčastnit se svými dětmi. Ovšem epidemie nám zabránila Hanspaulský čtyřlístek (HČ) v roce 2021 uskutečnit. Koncem ledna se sice restriktce kolem koronaviru poměrně uvolňovaly, ale stále náš život hodně ovlivňovaly. Děti měly velké absence, buď z důvodu nemoci, či karantény. Bylo to znát již na poměrně nízkém počtu přihlášených dětí. Tak to bylo i v den konání HČ. Plno dětí bylo v karanténě a nemohlo se zúčastnit. Přihlášeno bylo 47 dětí ze čtyř různých organizací, zúčastnilo se nakonec jen 39 dětí. A to za plno „karanténních“ dětí přišli náhradníci. Vždy soutěžila jen jedna kategorie, aby se zajistilo, že v tělocvičně nebude najednou mnoho lidí. U vstupu jsme také kontrolovali bezinfekčnost. Soutěž proběhla v klidné příjemné atmosféře a užili si ji jak soutěžící děti, tak jejich rodiče, ale i my organizátoři, trenérky a rozhodčí. Těšíme se, že příští rok bude možné HČ uspořádat bez omezení.

To v době konání Šibřínky v sobotu 5. 3. 2022, už nás restriktce neomezovaly. Všichni byli natěšení na první velkou společenskou akci po dlouhých dvou letech. Poslední velkou akcí před prvním lockdownem totiž byly také Šibřínky, a to 7. 3. 2020. Když jsem odpoledne zahajovala „Šibřinečky“ pro děti, vypadalo to, že účast nebude zrovna velká. Ale dětí s rodiči stále přibývalo a přibývalo, už si nebylo kam sednout, obsadily se i lavičky v nářadovně, někteří posedávali i po zemi. Zábavu kromě DJ Tomáše Bandrovského vedli Tom a Eliška, a byly skvělé. Vystoupil také taneční oddíl. Děti si to opravdu náramně užily. Večer byla také velká účast, a i dospěláci

se při tanci dobře bavili. Radost nám poněkud zkalila nová hrozba, tentokrát ne covidová, ale napadení Ukrajiny. Reagovali jsme okamžitě, nabídli jsme tělocvičnu pro uprchlíky a výtěžek z dobrovolného vstupného jsme poslali na konto Ukrajina.

V druhé polovině února se po roční odmlce uskutečnil **zimní pobyt pro rodiny s dětmi**. Poprvé jsme byli na chatě Jedlová v Deštném v Orlických horách. Na zimním pobytu dopoledne lyžujeme, po obědě je odpolední klid, který část rodičů a starší děti využívají k lyžování. Pak si při odpolední venkovní činnosti hrajeme hry na sněhu, stavíme sněhuláky, či jiné stavby ze sněhu, podle pohádky, kterou zrovna hrajeme, nebo závodíme na bobech. Letos jsme stavěli ze sněhu hrad, podle jedné z epizod v knížce Bob a Bobek na horách. Bylo s námi pár rodin, které jezdí na tyto pobyty již několik let, i když už mají poměrně odrostlé děti. Ale většina účastníků s námi jela poprvé. A sešla se opravdu dobrá parta. Perfektní rodiče a ještě lepší děti.

Jejich zpracování příběhů Boba a Bobka na horách bylo prostě excelentní.

První neděli v dubnu se každý rok (kromě covidových roků 2020 a 2021) konají závody ve **sportovní gymnastice pro předškolní děti do 6 let** a pro nejmladší žactvo, sedmileté. V předškolních dětech nám nakonec zbyla pouze jedna soutěžící z oddílu Předškolních dětí, Emička. Že vyhraje na župě, s tím jsme počítali, ale ona byla první ze všech dívek z celé Prahy. Byla lepší, než cvičenky z gymnastických klubů. Tomu říkám úspěch Sokola! V kategorii Nejmladší žactvo se zúčastnily tři holčičky a jeden chlapeček z gymnastického oddílu. V soutěži týmů z celé Prahy v kategorii mix, obsadili třetí místo. V soutěži jednotlivců v Župě Podbělohorské obsadil Pěta první místo mezi chlapci, Madlenka první a Selmička třetí místo mezi děvčaty. Opět velký úspěch! Ale hlavně, děti závody baví.

Hned další víkend jsme pořádali, opět po dvouleté odmlce, **Putování za velikonočním vajíčkem**. Zájem byl opět obrovský, řekla bych, že nad naše kapacity. Přestože se organizaci věnovalo přes 30 dobrovolníků, tvořily se na některých stánovištích fronty. Ale při takovém množství

lidí se nelze divit. Každopádně, čokoládové a perníkové vajíčko si odneslo 186 dětí. Tak věřím, že děti i rodiče strávili příjemné dopoledne. Perníková vajíčka opět pekla naše Květa. Organizace se už nezúčastnila, ale přece jen se přišla podívat. Vždyt tuto akci zakládala někdy před 50 lety. Je to její „dítě“. Děkujeme, Květo. Také bych chtěla poděkovat všem dobrovolníkům z řad cvičitelů a jejich rodinných příslušníků, z řad cvičenek aerobiku, Věrné gardy a Sportovní gymnastiky, jejich rodinných příslušníků a kamarádek.

Po dvouleté přestávce proběhly župní **Přebory ve všestrannosti**, ve kterých naše děti opět bodovaly! V pátek 22. 5. se soutěžilo v plavání, zde jsme získali jedno jedno druhé a dvě třetí místa. V sobotu 23. 5. se konala soutěž ve sportovní gymnastice, kde to tradičně „cinkalo“. První místo ve své kategorii získaly dvě naše soutěžící, druhé místo získaly tři a třetí místo dvě. Jedenáct gymnastek postoupilo na soutěž ve sportovní gymnastice Praha OPEN, kde se soutěží dohromady se sportovními kluby. V neděli proběhly závody v atletice. Ano, lilo jako z konve celý den, ale závody probíhaly. My organizátoři jsme tam být museli,

ale závodníci to mohli vzdát. Chtěla bych poděkovat závodníkům, kteří to nevzdali, jinak by bylo na Campusu cca 70 lidí zbytečně. A jen tak mimochodem, získali jsme v této disciplíně pro naši jednotu 2x první místo a 3x druhé místo. Díky těmto krásným výsledkům se několik našich cvičenek proboujvalo na celorepublikové přebory.

Praha Open (8. 5.) je celopražská soutěž ve sportovní gymnastice, kde závodí i gymnastické kluby a kde nemáme většinou šanci. ALE ani tady jsme si ostudu neudělali. Naše dorostenka Bára Brnadová se umístila na druhém místě. Prostě, fantastické!

Do konce roku nás ještě několik akcí čeká – Akademie, Sokolské Brno, Plzeň a Pardubice, na které nacvičuje hned několik oddílů, soutěže v atletice a na závěr školního roku setkání u buřtů. O prázdninách také nebudeme zahálet. O tom ale až po prázdninách.

Poslední NAZDAR

Koncem dubna nás navždy opustila další sokolská legenda - Ing. Bohumil Konrád, bratr Bohouš. V Sokole byl od dětství. Proto také stál hned po sametové revoluci u obnovení sokolského hnutí na Hanspaulce. Věnoval se především cvičení předškolních dětí. Mohou si ho ze Sokola pamatovat celé generace dětí. Nejen že pravidelně cvičil, ale zúčastňoval se všech aktivit, které jsme pro děti pořádali. Nikdy nechyběl na Putování za velikonočním vajíčkem, na Šibřinkách, či Zdobení stromečků pro zvířátka. Také s dětmi nacvičoval na slety a děti na slet doprovázel. Vždy byl k dětem moc milý a děti ho měly rády. Samozřejmě že cvičil i s Věrnou gardou a s ní také cvičil na posledním Sletu v roce 2018. Bohouši, nezapomeneme a budeme vzpomínat.

Anna Horáková,

Náčelnice ženských složek, Sokol Hanspaulka

Turistická výzva

K Turistické výzvě ke 160. výročí založení Sokola, s cílem ujit pěšky v období od 16. února do 24. dubna 160 km, se přihlásili i členové hanspaulského Sokola. Pod vedením Štěpánky Viceníkové vystoupali na Říp, prošli se do Nebušic.

V západní části pražského přírodního parku Šárka-Lysolaje, v blízkosti žluté turistické trasy, se nachází Vaníčkův pomníček. Na rozpadající se buližníkové mohyle je umístěna pamětní deska s nápisem „Zde zemřel sokolský písmák Karel Vaníček 24. června r. 1926“.

Karel Vaníček se narodil 10. 2. 1860. Byl členem předsednictva České obce sokolské, zakladatelem sokolského muzea a autorem knihy Sokolské epistolky. Vystudoval techniku a byl vrchním oficiálem na pražské poště. Přiřítá se mu také autorství sokolské slibu. Na pražském Strahově je po něm pojmenována ulice.

Štěpánka Viceníková

Sokolský výstup na Říp

Prvního května jsme se ráno sešli na Masarykově nádraží. Ještě jsme rychle dokoupili snídaně a svačiny a v 8:55 s ostatními sokoly nastoupili do vlaku směr Říp. Nebyl to obyčejný vlak. Říká se

mu Rybák a po dřívějším Československu se proháněl v 70. letech minulého století. Cesta uplynula rychle a za hodinu jsme vystupovali v Ctiněvsi.

Po příjezdu jsme v průvodu došli na Krámskou louku, kde jsme si mohli koupit občerstvení či upomínkové předměty, viděli jsme i seskok parašutistů.

Pak průvod pokračoval ve výstupu na Říp. Projevy paní starostky České obce sokolské a pana starosty Ctiněvsi připomněly 160. výročí od prvního výstupu prvních sokolů v čele s Miroslavem Tyršem a Jindřichem Fügnerem. Slavnost zakončily sokolské písně a česká státní hymna.

Pak nastal čas pro zábavu. Náš oddíl organizoval jednu ze soutěží pro děti, zapojili jsme se ale i do dalších soutěží. Za splnění úkolů na různých stanovištích jsme dostali slovo do tajenky. Za správný výsledek jsme u hlavního stanoviště dostali odměnu a pak už jsme se vydali zpět k vlaku.

Na nádraží ve Ctiněvsi jsme dojedli poslední zásoby, zhodnotili celý výlet a nastoupili do stejného vlaku, který nás sem ráno přivezl. Během cesty jsme si připomínali krásně prožitý den a výlet zakončili opět na Masarykově nádraží.

*Anna Stegbauerová a Matyáš Kratochvíl,
oddíl Žactva T. J. Sokol Praha - Hanspaulka*

Co bylo

Již na rozhraní zimního a jarního počasí se 29. března 2022 rozsvítila kaple Nejsvětější Trojice na Hadovce několika svíčkami, jejichž svit je zásadní pro základní orientaci v interiéru pozdně barokní kaple zaříznuté do svahu s hrůškovou alejí. Příchozí, kteří zaplnili všechna místa, sem přišli z palčivého důvodu současnosti. V půl deváté večer zde proběhla modlitba růžence za konec války, probíhající na pro nás nepřilíš vzdáleném kraji Evropy. Po seznámení zejména nově příchozích s historií kaple starší i novou bylo možné si u horkého nápoje před kaplí pohovořit i zavzpomínat na Marii Hodinářovou st., které bylo toto setkání symbolicky věnováno. Po určitý čas byla členkou redakce časopisu Hanspaulka a v tento den to byl přesně rok, co zemřela.

Ze stejného důvodu, jako proběhla modlitba v kapli na Hadovce, byla svolána i polední modlitba na Velký pátek 14. 4., a to do kaple sv. Michaela na Pernikářce.

Tato vrcholně barokní kaple, korunující jeden z hanspaulských vrcholů, byla dominantou okolní krajiny až do zahájení vilové výstavby za 1. republiky, je tak stále užívána k svému původnímu účelu. Nejen účastníci velkopáteční modlitby za mír by si přáli účel nadále zachovávat, avšak bez nutnosti cílení na dosud něco tak nepředstavitelného, jako je nyní nejší válka na Ukrajině.

Pravidelnou událostí, která probíhá od roku 2011 v kapli nebo u kaple sv. Michaela Archanděla na Pernikářce, je jarní koncert. Ten připadá na 8. května, kdy je ve světě slaven druhý velký svatomichaelský svátek. I letos zde proběhl malý koncert složený z barokních nešpor a písní jarních momentů. Už podvanácté sem malé varhany dovezl Michael Pospíšil, aby k nim zasedl, hrál a zpíval. Pod uskupením s názvem Capela Michaelis se k němu přidaly Beata Altior a Olga Spořilovská.

Marie Kuldová

Komunitní zahrada na Císařském ostrově

Hned v sousedství Podbaby sídlí už pár let, od „doby covidové“, Metro Farm, komunitní zahrada a farma s opravdu širokým záběrem, kde můžete najít nejen záhonky k pronájmu, ale i společné políčko, slepice, kozy, nebo se zapojit do různých dílen a společných aktivit.

Kromě zahradničení tu můžete adoptovat slepici zachráněnou z velkochovu a získávat biovejčička od slípek, které si tu spokojeně hrabou ve velké ohradě za rozléhajícího se kohoutího kokrhání, nebo si jen předplatit zeleninové bedýnky a získat tak zdroj čerstvé místní biozeleniny. Konečně můžete přispět na kompost vlastním biodepadem. Bonusem k tomu všemu je angličtina, kterou se tu domlouvá zhruba půlka lidí.

Sama jsem si na letošní sezónu pronajala záhonek a tenhle typ zapojení znamená, že bych si také měla odpracovat nějaké hodiny při společných brigádách, zatím jsem jedno odpoledne přehazovala kompost. Z nabízených dílen jsem si vybrala zakládání pařeniště pro předpěstování sadby.

Samozřejmě že nejlepší je tahle nabídka pro lidi, kteří nemají možnost zahradičit na své zahrádce, ale hodí se i těm, kterým je zahrádka už malá – což je můj případ, protože má vlastní zahrada je už úplně džungloidní a hustě zarostlá trvalkami, takže na Císařském ostrově můžu pěstovat zeleninu doslova v „polních“ podmínkách, na plném slunci. Půda je ovšem hodně propustná, písčitá, s říčními oblázky – potřebuje hodně zalévat a mulčovat.

Při zahradničení mě přes ohradu pozorují ze sousedního výběhu koně a mohu se zapojovat do čílého společenského života – panuje tu přátelská a řekla bych až euforicky prázdninová atmosféra, protože pro lidi z městských bytů je tak trochu svátek, když tu můžou zanořit ruce do hlíny... některé záhonky jsou pojaty opravdu kreativně, se strukturami z proutí, různými plastikami a podobně. A jiné ještě leží ladem a čekají na své hospodáře...

Kde Metro Farm najdete?

Pozemky komunitní farmy leží hned proti jízdárně, za ohradou s poníky. Já tam chodím od autobusu pěšky přes Stromovku, ale úplně ideální by bylo dojíždět tam na kole. Na první pohled vás upoutá velká cedule s nápisem Metro Farm a fóliovníky, ve kterých dorůstá sadba zeleniny a bylinek. Tu si tady můžete i levně nakoupit. Komunitní políčko s pestrými řádkami různých plodin už také teď v květnu začíná vypadat velmi slibně. Na pozemku je i hřiště pro malé děti, ohrada s kozami a roztomilými kůzlátky, kompostišťe a možnost grilování nebo posezení na pikniku.

Projekt Metro Farm se rychle rozrůstá a má už po Praze čtyři pobočky, ale ta na Císařském ostrově je k nám nejbliž.

Všechny podrobnosti najdete na webu www.metrofarm.cz

Eva Hauserová

LIST VŠECH OBYVATEL HANSPAULKY A BABY
ČTENÍ O DNEŠKU I O DOBÁCH MINULÝCH

HANSPAULKA

YDÁVÁ:

Tělocvičná jednota Sokol
a Základní škola Hanspaulka

Redakce: Mgr. Ludmila Čumplová

Redakční rada: Ing. Jiří Dlouhý, PhDr. Wanda Dobrovská,
Jiří Frynta, Mgr. Eva Hauserová, PhDr. Zdeněk Jonák,
Daniela Krolupperová, Mgr. Marie Kuldová, Libuše Novotná,
Ing. Ladislav Trojan

Za věcný obsah článků odpovídají autoři

E-mail redakce: casopishanspaulka@gmail.com

Grafická úprava: Markéta Jodasová

Korektury: PhDr. Zdeněk Jonák

Tisk: Kopírování Havránek, Jungmannova 3, Praha 1

Tělocvičná jednota Sokol Praha-Hanspaulka,

Na Hanspaulce 2, 160 00 Praha 6

Tel.: 233 333 820

Číslo účtu TJ Sokol: 162860329/0800,
variabilní symbol 05010

E-mail: info@sokol-hanspaulka.cz

Internet: <http://www.sokol-hanspaulka.cz/>

Základní škola Hanspaulka,

Sušická 29/1000, 160 00, Praha 6

Tel.: 224 310 365

E-mail: zshanspaulka@zshanspaulka.cz

Internet: <http://www.zshanspaulka.cz>

Děkujeme spolupracovníkům, kteří bez nároku na
honorář píší články,

obstarávají grafickou úpravu, korektury a distribuci.

Uzávěrka tohoto čísla 22. 5. 2022

Uzávěrka příštího čísla 21. 8. 2022

Časopis je vydáván s finanční podporou
Městské části Praha 6.

Časopis Hanspaulka na internetu:

<http://www.sokol-hanspaulka.cz/html/casopis.php>

6

INFORMACE

■ KNIHOVNA ZŠ HANSPAULKA I PRO VEŘEJNOST

Přes devět tisíc knih pro děti i dospělé.

Vchod ze Sušické ulice.

Otevřeno:	Pondělí	12 – 18
	Úterý	9 – 15
	Středa	12 – 15
	Čtvrtek	10 – 18
	Pátek	12 – 15

O prázdninách zavřeno.

Nový katalog školní knihovny na dolní liště.

Webové stránky ZŠ Hanspaulka

<https://www.zshanspaulka.cz/index2.htm>

■ HANSPAULSKÉ KALENDÁRIUM

1. 6. Školní den dětí
9. 6. Pasování prvňáčků na čtenáře
- 20.-24. 6. Týden otevřených dveří v Sokole
23. 6. Opékání špekáčků – Sokol
26. 6. Školní akademie
26. 6. Hanspaulský festival
30. 6. Vysvědčení
- 23.-30. 7. Sportovně taneční tábor v Borotíně Sokol
31. 7.-5. 8. Soutředení oddílu sportovní gymnastiky – Sokol
- 13.-2. 8. Pobyv v přírodě pro rodiny s dětmi Sokol

■ TENIS KLUB HANSPAULKA aktuálně přijímá do své tenisové školy nové hráče tenisu ve věku od 4 let.

Tenisová škola je vedena trenéry,
kteří mají bohaté zkušenosti závodních hráčů,
jsou držitelé trenérských licencí s odbornou
způsobilostí pro všestranný rozvoj tenisových
a pohybových dovedností svých svěřenců.

Letní tenisové kempy

25. – 29. 7., 8. – 12. 8. 2022

+420 739 648 339 | info@marsoun.cz

Nad Šárkou 1592/113, 160 00, Praha 6 – Dejvice

Ulice Fetrovská

Foto z roku 1934

Foto z roku 2022